

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 4. De prima specie Irregularitatis quæ est ex defectu animæ,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

TITVLVS SECVNDVS.

De Irregularitatibus ex defectu, aut ex facto sine delicto.

DE his in communi prænotandum est: quod etsi ut plurimum spectet ad solum Papam in eis dispensare, tamen quando res est dubia Episcopi esse iudicare num defectus qui occurrit talis sit, ut inducat irregularitatem, ex Innocen. ad cap. 1. De corpore vitiat. Dubium vero est, num in religionibus exemptis idipsum iudicare possint religiosorum Prælati. Nauar. enim in Enchir. cap. 27. num. 200. Post Sylu. verbo corpore, vitiat. quæst. 1. negat posse, Angelus autem eodem verbo num 5 & Tabiena num. 3. affirmant posse: quod est quidem satis probabile, cum per exemptionem ab Episcopo, Prælati exempti censeri possit habere in eo ius æquale Episcopali: Prior tamen sententia est tanquam tutior in praxi sequenda.

CAPVT IV.

De prima specie Irregularitatis, quæ est ex defectu animæ.

SUMMARIUM.

- 34 Triplex defectus animæ, ex quo nascitur irregularitas.
 35 Proueniens ex illiteratura.
 36 Cuius literaturæ defectus constituat irregularitatem.
 37 Quomodo verum sit irregularitatem ex illiteratura indispensabilem esse.
 38 Amens incapax est Ordine.
 39 Qui in amentiam incidit, postquam ad sanam mentem rediit, irregularis manet, & quid agendum sit, ut valeat ad Ordine promoveri.
 40 Delirium aut insaniam proueniens ex vehementia feb. is, cessans hac cessante, non relinquit hominem irregularem.
 41 Irregulares sunt furiosi lunatici epileptici: & sic Sacerdotes conuulsique dicuntur, quid agendum sit cum eis, ut ad Missæ celebrationem admittantur.
 42 Quid seruandum cum obnoxio vertigini capitis vel animi deliquo.
 43 Irregularitas dæmoniacorum.
 44 Irregularitas Neophytorum.

34 DEFECTVS animi inducens irregularitatem triplex est, vnus literaturæ, alter vsus rationis proueniens ex infirmitate corporis, ita redundante in animam, ut eam priuè ipso vsu rationis, sicut accidit in furiosis, lunaticis, & comitiali morbo laborantibus, ac in dæmoniacis. Tertius antiquitatis & firmitatis in fide: qualis defectus communiter est in Neophytis. Quibus in Enchir. cap. 27. num. 205. Nauarrus addit defectum in fide, tantum in eo qui hanc nondum recepit, ut in Iudæo, vel pagano: quam in eo qui receptam deseruit: ut in hæretico vel apostata. Sed cum impedimentum recipiendi vel administrandi Ordines in eo qui fidem nondum recepit, sit de iure diuino, quo baptisimus præsupponitur in omnium aliorum sacramentorum receptione (ita ut ad hanc Ecclesia dispensare nequeat cum non baptizato) ipsum nequit censeri irregularitas, quæ inducitur tantum iure canonico, prout habitum est in cap. primo. Impedimentum vero in eo qui fidem deseruit, irregularitas est quidem, sed quæ merito ponatur in numero earum quæ nascuntur ex facto cum delicto.

De proueniente ex literaturæ defectu.

SECTIO I.

35 DE irregularitate autem ex defectu literaturæ notandum est primo induciam esse à iure per c. Illiteratos, dist. 23. & per cap. vltimum. De temporibus ordinat. in 6. vbi illiterati ad clericalem tonsuram, atque adeo ad quemuis Ordinem non promoueri prohibentur, ac per cap. vltimum, De

ærate, & qualitate. vbi propter illiteraturam Episcopus ab executione, & administratione officii amouetur.

Notandum est secundo, quænam ad singulos Ordines literaturæ requiratur, definitum esse in Conc. Triden. sess. 23. De reformatione, vbi cap. 4. prohibentur initiari primatonsura qui fidei rudimenta edocti non fuerint, quique legere & scribere nesciant: & cap. 11. statuitur conferendos esse minores Ordines iis quis saltem Latinam linguam intelligant: & in cap. 13. vt Subdiaconi & Diaconi ordinentur in minoribus Ordinibus iam probati, ac literis & iis quæ ad Ordinem exercendum pertinent instructi: & cap. 14. vt ad presbyteratum assumantur qui ad populum docendum ea quæ scire omnibus necessarium est ad salutem, atque ad sacramenta administranda, diligenti examine præcedente, idonei comprobentur; & sess. 22. cap. 2. vt qui ad Episcopatum assumendus est in vniuersitate studiorum, magister siue Doctor, aut licentiatuſ re sacra Theologia, vel iure canonico, merito sit promotus: aut publico alicuius Academiæ testimonio idoneus alio docendos ostendatur.

Tertio notandum est: Concilium Triden. hæc d. finiendo nõ inducere irregularitates quæ nascuntur ex defectibus illius doctrinæ, quam exigit ad vnumquemque Ordinem. Primo, quia nullo vitur verbo prohibitio, nisi loquendo de prima tonsura, per quod insinuet Irregularitatem imponere ob talis doctrinæ defectum. Deinde si irregulares essent qui promouentur ad quemque Ordinem sine doctrina ad eum requisita per Concil. ipsum, pari ratione essent quicumque deficerent in aliquo ex iis quæ idem Concilium in iisdem locis ad Ordines similiter requirit, si que in infinitum multiplicarentur irregularitates, quod est incongruum.

Itaque defectus doctrinæ constituens irregularitatem est solus ille, qui hec minem denominat illiteratum (quia de hoc tantum memorata iura expressam mentionem faciunt) atque adeo illiteratum penitus: ut ad cap. Illiteratos, dist. 23. glossa interpretatur. Quo nomine significari cum qui nunquam grammaticam audiuit, deduci potest ex c. fin. De ætate & qualitate: vbi de quodam qui, quoniam illiteratus erat, depositus fuit: dicitur quod nunquam de grammatica didicisset, nec Donatum legisset. Ad eum illi qui aliquo modo in literis versati sunt, etiam si non multum profecerint, nõ videantur illiterati censendi, sufficienter ad irregularitatem: præsertim quando in illis, quod imperfectum est scientiæ, supplet perfectio haritatis, ex cap. Nisi cum præd. De renunc. §. Pro defectu.

Quarto notandum est: cum talis est defectus doctrinæ in vnoquoque Ordine, & officio: ut ordinatus non possit propter ignorantiam fungi suo munere: tunc & qui ordinatur & qui ordinat peccare mortaliter: atque si periculum sit de aliqua irreuerentia in vsu Ordinum, vt in celebratione Missæ, teneatur ordinatus ab illo abstinere sub pena peccati mortalis: quia ratio naturalis dicit, diuina esse reuerenter, digneque administranda.

Vnde intelligimus quatenus admittendum sit quod Maiolus habet in lib. 1. de irregular. cap. 32. nu. 13. defectum literaturæ indispensabilem esse. Id enim verum est habito respectu ad Ordines eos, qui vt debite exerceantur, doctrinam requirunt: quia enim impedimentum eorum exercendorum in illiterato, est de iure naturali, Papa non potest super eo dispensare. Habito respectu vero ad eos Ordines quorum rectus vsus non habet necessariam doctrinam: sed sufficere potest quod quis recte legat: vt cum talis vsus non habet adiunctum onus docendi populum, aut conficiendi vel conferendi sacramenta (velut vsus minorum Ordinum) aut cum ante tempus vtendi Ordinibus susceptis comparabitur literaturæ sufficiens ad eorum debitum vnum: tunc, quia in illiterato impedimentum exercendorum Ordinum est tantum irregularitas de genere impedimentorum Ecclesiasticorum, Papa potest super eo dispensare: sicut super cæteris Ecclesiasticis impedimentis: quamquam ex Nauar. in cit. num. 205. id non solet, & merito.

De irregularitate proueniente ex carentia vsus rationis.

SECTIO II.

De irregularitate ex defectu vsus rationis quæ imponitur in cap. Infames, 6. quæst. 1. notandum est primo, eos qui omnino carent vsu rationis, vt argentes, non tam esse irregulares, quam naturali, diuinoque iure ineptos ad Ordines iuxta antedicta tra. 1. num. 30. Quæ de causa merito monet Nauar. loco cit. versu 4. neque Papam posse cum talibus dispensare. Nam cum susceptio Ordinis sit actus quidam moralis requirit ex sua natura, liberum voluntatis consensum, qui sine deliberatione esse nequit; nec deliberatio sine vsu rationis, ita vt merito iudicetur contra naturam esse, vt is qui omnino destituitur rationis vsu, ad Ordines promouatur: præsertim cum omne quod alienata mente agitur, metu potius dignus sit quam Ecclesiastici Ordinis honor: e argumento cap. Quamuis sit triste, 7. quæst. 1.

Porto nemo qui amens aliquando fuit, statim atque ad se redierit, liberatur impedimento recipiendo vel exercendo Ordines, quasi e. stante causa esset & effectus: sed manet irregularis, per cap. Maritum, distinct. 33. vbi si aliquando in furiam versus insanauit, id est, furiosus, lunaticus aut epilepticus fuit, & a fortiori is qui plene amens fuit (etiamsi promotus non deponatur, ex memorato cap. Quamuis) prohibetur promoueri. Ratio que esse potest, quod ordinari illi qui semel amentes fuerunt, vix solent sic conualescere, quin interdum in eandem amentiam recidunt. Quocirca iuxta cap. Nuper, 7. quæst. 2. in fine, triginta diebus probandi sunt: atque per cap. Communiter, distinct. 33. non ante permittuntur sacris altaribus ministrare, quam vnus anni spatium per discretionem Episcopi inueniantur sanitatem mentis recuperasse. Ex quibus verbis aduerte colligi, eum annum esse numerandum ab illo tempore quo recuperata est integra mentis sanitas: non autem ab eo quo cepta est recuperari. Quia vero tale negotium discretioni Episcopi committitur, dici potest cum D. Anton. 3. par. tit. 28. cap. 5. sub finem, & Rose' 1. verbo. Viriatus corpore, atque Ta' iena verbi, Corpore viriatus sub finem: tempus talis probationis positum esse in arbitrio Episcopi: qui pensatis sufficienter conditionibus morbi, & personæ (& præsertim iudicio medicorum habito, quod ita sit recuperata sanitas vt dubitari deinceps non debeat de relapsu) statuat numi citius, aut tardius, debeat admittere ad Ordines, aut ab eis excludere liberatum ab infamia.

Intellegenda autem sunt hæc de eo, qui in veram amentiam incidit ex Nauar. in Enchir. cap. 25. num. 72. nam si quis ob inualscensentem febrem deliret, aut insaniat, sublata febre, ac cessante delirio, & infamia; nihil obstat, quin possit statim promoueri; vt communem receptumque apud omnes vsu obtinere habeat Maiolus in lib. 2. De irregularitate cap. 13. num. 6. Vbi addit ipsum de quo agimus impedimentum amentie congruere quoque possit, quos stolidos, bardos, aut hebetes vocant; argumento cap. Petrus, distinct. 39. Licet interdum populus ad co. syluestris sit, vt crassior ingenij, & hebetior sensus hominem, propter dignorum penuriam & necessitatem, non sit indignum illi præfici in sacramentorum administratione: præsertim cum stoliditas & hebetudo non pertinent ad priuationem vsus rationis, sed solum ad tarditatem, & obtusam conditionem mentis, ita vt aliquam docilitatem secum patiat.

Notandum est secundo, præter veram amentiam dari certum defectum vsus rationis, quo irregularitas inducitur, qualis est in furiosis, lunaticis, & epilepticis, seu caduco morbo laborantibus, qui irregulares constituuntur per cap. Maritum, & cap. Communiter, distinct. 33. De quibus plura Maiolus in citato lib. 2. c. 14. 15. 16. sed ad Confessarij institutione obseruasse sufficit in talibus, si Sacerdotes sint, adutenis ad ministerium altaris, cum penitus conualuisse dicuntur, seruandum esse id ipsum quod secundum canones paulo ante de mente capitis indicatum est: nempe triginta diebus faciendum esse periculum de recuperata sanitate, & a tempore penitus recuperatae sanitatis expectandum esse vnum annum (aut certe plus, vel mi-

nus, prout Episcopus arbitratus fuerit) antequam admittatur.

Adde seruandas esse quoque sequentes conditiones. Prima, vt valde raro, velut semel in mense, aut rarius corripantur tali morbo; nam si sæpius corripantur, admitti prohibentur expresse, cap. In literis, 7. quæst. 2. Secunda, vt ipsa correptio non sit valde vehemens; vt contingit cum est sine clamore, sine vlla spuma; sine magna, & horribili corporis agitatione: alioqui enim etiamsi semel tantum in anno talis vehemens correptio contingeret alicui, is non esset ad Missæ celebrationem admittendus, ex ante memorato cap. Communiter. Tertia, vt ex ea celebratione nullum scandalum (propter quod illam prohiberi patet, ex cap. Vsque adeo, distinct. 33.) oriatur: vt fere fiet si duæ præcedentes conditiones adsint. Quarta, vt talibus celebrantibus adsit alius Sacerdos ieiunus, qui ipsorum vice totum Missæ sacrificium perficere possit si forte contingeret eos inter celebrandum morbo corripi. Hæc colligitur ex cap. Nud, & ex cap. Nihil, 7. quæst. 1.]

Ex quibus inferre licet quod Maiolus sub finem 16. cap. citati habet: eos qui patiuntur leues affectiones inducentes defectum vsus rationis, vt vertiginem, synopem, deliquiumve animi, aut similes, non impediri a celebratione Missæ, etsi temere se illi ingerere non debeant, sed alium Sacerdotem habere, qui mysteria, si oporteat, vice ipsorum perficere possit. Immo nec impediri a susceptione Ordinum, nisi Medicorum iudicio talis esset vertigo quæ morbi caduci præsentia, ipsam immingere significaret; aut certe nisi simul magna esset, & satis frequenter contingeret: vt amplius, quam quater in anno: quo casu susceptioni obfisteret periculum imminens scandali populi, & irreuerentiæ Sacramenti.

De ea Irregularitate qua demoniaci, & ea qua Neophyti ab Ordine eiiciuntur.

Tertio notandum est: Dæmoniacos expresse definiri irregulares in cap. Communiter, distinct. 33. Quamuis autem de promotis tantummodo loqui videatur, prohibendo ne audeant sacris altaribus ministrare, vel temere sacramenta diuina se ingerere: tamen quia (vt habet propositio recepta) Quidquid deicit promotum, multo magis impedit promouendum: intelligi debet etiam de promouendis: præsertim cum dæmoniaci ipsi ex cap. Clerici, ead. distinct. non modo ij qui adhuc sunt vexationibus dæmonis obnoxij, sed etiam effectus ab eis omnino liberi, ad sacros Ordines promoueri non possint, etiamsi possint ad minores: vt deduci potest ex eiusdem capituli verbis illis: Si ad superiorem sacri regiminis gradum ascendere non possint, quæ quidem tantum indicant prohibitionem susceptionis Ordinis maioris. Porro eos qui iam initiati sacris Ordinibus vexantur à dæmonibus, non esse admittendos ad altaris ministerium quousq; vnus anni spatium per discretionem Episcopi inueniantur ab ea vexatione liberati, expresse habetur ex citato cap. Communiter. Aduerte vero per synodum sextam generalem Constantinop. can. 60. eos qui se dæmoniacos esse simulant, etiamsi non sint, perinde subijci irregularitati, ac eos qui à dæmone vere correpti sunt.

De Neophytis demum, seu Saracenis, Iudæis, aut Paganis recenter conuersis, aut baptizatis recenter (id est nondum expletis decem annis in vera fide post susceptum baptismum, ex Nauar. cap. 17. nu. 205. argumento cap. Eam te, Descriptum) quod irregulares sint, constat ex illis verbis D. Pauli prioris ad Timoth. cap. 3. non Neophytum: & ex distinct. 48. cap. 1. & 2. Cuius irregularitatis causam adfert ibidem Apostolus, nec in superbiam elatus incidat in laqueum diaboli. Altera causa in cit. cap. 1. insinuatur, quod alios docere ne. Nat. qui ipse non didicit. Adde quod habetur in cap. Miserum, distinct. 61. miserum sit eum fieri magistrum, si nunquam fuit discipulus: eumque summum Sacerdotem fieri, qui in nullo gradu vnquam obsecutus est.

Quamquam tamen in Neophyto nonnunquam tanta apparet charitas, humilitas, & eruditio in ijs quæ ad finem pertinent, vt sine dilatione longa possint: tamen debeat cum ipso dispensari, si id necessitas Ecclesiæ exigere videatur

vt exemplis beatorum Nicolai, Seueri, & Ambrosii docetur eadem distin. 61. cap. Statuimus, Quod & in sequenti cap. confirmatur his D. Ambrosii verbis, Neophytus prohibetur ordinari ne extollatur in superbiam: sed si non defectus humilitas competens sacerdotio, vbi causa non adharet, vitium non imputatur. Vide Couarr. ad Clemen. Si furiosus, 1. par. §. 2. num. 7. & 8. In istiusmodi autem irregularitate vt & in præcedentibus prouenientibus ex animæ defectibus solus Papa dispensare potest, prout Nauar. sub finem citati num. 205. expressit. Nec enim sunt de numero earum, quarum dispensatio est à iure Episcopis concessa, de quibus dictum est in præced. cap. 3. sect. 4.

CAP V T V.

De secunda specie Irregularitatis, quæ est ex defectu corporis.

S V M M A R I V M.

- 44 Ratio generalis iudicandi de irregularitate ex defectu corporis.
- 45 Talis defectus vel est membri, vel morbi corporis, de cuius sufficientia ad irregularitatem iudicare est Episcopi.
- 46 Obseruanda in genere de membri defectu inducente irregularitatem.
- 47 De eo qui sua culpa patitur eiusmodi defectum.
- 48 De eo qui in eum incidit post susceptum Ordinem.
- 49 Defectus inducentes irregularitatem ex parte capillorum, aut oculorum.
- 50 Ex parte aurium, auricularum, aut nasi.
- 51 Ex parte labiorum, aut dentium, aut lingue, aut faciei.
- 52 Ex parte dorsi, aut pectoris, aut genitalium.
- 53 Ex parte manuum, quatenus defectus inducat irregularitatem.
- 54 Quando claudicat o inducat irregularitatem.
- 55 Morbus inducens irregularitatem & specialiter de lepra.
- 56 De psora & lue Venerea.
- 57 De herbis podagra, chiroagra, & quibusdam febribus & doloribus capiti.
- 58 De paralyti, horrore bibendi, rimum, & languore stomachi.
- 59 Duo casus in quibus irregularitates obseruatione digna.

44. De hac per cap. penult. & vltimum, De corporibus vitiat, & per cap. 2. De Clerico agrotante, statui potest generalis propositio quam habent D. Anton. 3. par. tit. 28. initio quinti capituli, atque alii quorum Couarr. meminit. ad Cl. ment. Si furiosus 1. par. tit. 5. quamque ex Panormit. ad præcitatum cap. 2. num. 2. refert. Nauar. in Enchir. cap. 27. num. 200. Eum corporis defectum inducere irregularitatem, cui coniuncta est inhabilitas ad officium Ordinis exercendum, vel deformitas notabilis, quæ populo scandalum, aut horrorem inducat.

Aduerte autem in eodem Panormit. in sequen. num. 4. defectum corporis irregularem facere tantummodo quoad officium illud Ordinis, ad quod exercendum reddit ineptum: sic enim defectus duorum digitorum cum medietate palmæ impedit quidem Sacerdotem ne Missam celebrare possit, non item ne alia officia Sacerdotalia exercere, vt confessiones audire: per expressum textum in memorato cap. 2. Quod ex eodem, Nauarrus loco citato addens: ita restringendum putat, vt id verum sit, quando quis talem defectum non incurrit sponte, aut sua culpa. Item quoad iam ordinatos, & non quoad ordinandos. Cui fauet quod idem capitulum 2. quo Panormit. nititur, aperte loquatur de Sacerdote qui sine sua culpa, & postquam ad sacerdotium promotus fuerat, in defectum memoratum incurrerat. Fauet etiam ratio; quia in eo qui sponte aut culpa sua defectum parit, cessat executio: neque Ordinis collatio fit ad vnum officium ipsius, & non ad alterum: adeo vt ille qui ob impedimentum exercendi aliquod officium Ordinis, ab eius susceptione arcetur, simpliciter arceri censetur.

45. Ceterum omni cuiusmodi corporis defectus, quo irregularitas inducitur, vel est defectus alicuius membri, id est,

partis humani corporis officium per se distinctum habentis, prout explicat Nauar. in sequenti num. 206. vel est aliquis corporalis morbus: de quo cum dubitatur sitne talis qui Ordinis executionem impediatur aut scandalum gignat, Episcopi est determinare: vt omnes qui hac de re tractant consentire ait Couarr. ad Clemen. Si furiosus, par. 1. initio, num. 5. & confirmatur ex cap. 2. de corpore vitiat, vbi Pontifex quod de macula in oculo obiciebatur cuidam tanquam de impedimento obtinendi Episcopatum, iudicium relinquit Archiepiscopo ferendum cum concilio suorum suffraganeorum.

Nota vero ex D. Anton. 3. par. tit. 28. cap. 5. in tali determinatione consilium Episcoporum ita necessarium est, vt si ipsum non adhibeatur, illa nullius momenti sit: cum non fiat secundum summi Pontificis præscriptum. Quamquam si adhibito consilio Archiepiscopus seorsum quam idipsum consilium iudicet atque determinet, non quidem ex sola animi libidine, sed quia id iustum sibi videtur (quasidoquidem ad illius tantum instructionem consilium exigitur) existimat Panormitanus ad citatum cap. 2. De corpore vitiat, talem determinationem esse validam: itaut determinatus irregularis debeat pro dispensatione recurrere ad Papam, qui solus eam dare potest super irregularitate ex defectu corporis; vt Nauarr. cap. 27. nu. 209. docet. Determinatus vero non irregularis possit sine dispensatione promoueri. Quod idem iudicandum videtur de determinatione Episcopi non admittentis vel non sequentis consilium eorum qui in tali difficultate vices suffraganeorum supplere possunt: nisi communis patriæ consuetudo præscripta aut speciale priuilegium aliud fera.

De Irregularitate ex defectu membri vniuersæ.

S E C T I O I.

46. **A**tque de membri defectu inducente irregularitatem hæc in genere obseruanda occurrunt. Primum est: Eum non tantum consistere in mutilatione qua quis priuatur membro, vt ille cui abscissa est manus, vel offusus oculus: sed etiam in debilitatione, qua quis habet quidem membrum integrum, sed inefficax & inutile: vt is qui manum habet aridam, vel oculum orbatum visu. Ratio in promptu est quoniam ex ea debilitatione perinde sequi potest inhabilitas ad exercendum officium Ordinis atque ex abscissione.

Secundum est: Defectum membri necessarij ad executionem Ordinis, vel qui habet coniunctam deformitatem notabilem, inducere irregularitatem: tam in eo qui sine sua culpa, quam in eo qui cum sua culpa eum contraxit, iuxta cap. 2. De Clerico agrotante: atque adeo totum titulum de corpore vitiat. Et ratio est: quod talem defectum non prouenire ex propria culpa, non obstat quin vere sit impedimentum exercendi Ordinis.

Tertium est: Defectum membri, quod nec est necessarium ad executionem Ordinis, nec annexam habet notabilem deformitatem, non reddere irregularem eum, cui sine propria culpa contingit: vt censetur contingisse ei qui vacans relicta, casu sibi ipse, aut chiuirgus propter valetudinem, aut alius absque propria sua culpa, tale membrum abscidit. Istud constat ex cap. Qui partem, & aliorum sequentibus, distinct. 55. Ex cuius capituli glossa prima adde, eam de esse rationem si quis præscinderet sibi digitum superfluum aut aliam partem superfluum, ac si præscinderet sibi vngues, aut dentes nimis longos: dummodo, vt monet Angelus verbo Corpore vitiat nu. 1. talis præcisio fieri possit sine deformitate corporis.

47. Quartum est: defectum membri, irregularem efficere eum cui cum peccato contingit, ex cap. Maritum, distinct. 33. vbi statuitur non promouendus is, qui semetipsum abscidens, aliquod membrum ind. gnatione, vel timore sine iusto siue iniusto superatus truncauerit. Quod intellige, ex Couarr. ad Clemen. Si furiosus 1. parte initio, num. 5. in fine, etiam si membrum sit occultum, nec suo defectu inducat notabilem deformitatem, nec etiam necessarium sit ad executionem Ordinis: vt pudenda de quibus est textus expressus distinct. 55. cap. Si quis absciderit, & cap. Si quis etiam si item non à seipso sed ab alio mutilatus sit sua culpa: nempe quia

iussit,